

N:o 39.

Ank. till Riksd. Kansli d. 30 April 1868, kl. 11 f. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af § 47
i Kongl. Förordningen om Landsting den 21 Mars
1862.*

Under förmälan hurusom genom Kongl. Kungörelsen den 15 September 1863 de uti 58 § af Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgade grunder för kommunalutskylders utgörande blifvit väsendtligen förändrade till förmån för de medborgare, hvilka icke egde eller brukade jordbruksfastighet, har Herr *B. von Geijer*, enär rättvisa och billighet syntes påkalla en i hufvudsakligen enahanda rigtning gående förändring af bestämmelserna i fråga om utgörande af de kommunalutskylder, som af landsting, jemlikt § 47 af landstingsföroordningen, beslutas, uti en af honom inom Första Kammaren väckt, till Lag-Utskottets behandling öfverlemnad motion (N:o 17) föreslagit, att Riksdagen för sin del måtte besluta "att i förhållande till bevillningen skall landstingsskatten för jordbruksfastighet, ehvad den är i mantal satt eller ej, utgå med dubbelt belopp emot för annan fastighet, frälseränta och hvarje annat beskattningsföremål."

Denna fråga är icke ny. Den har redan vid en föregående riksdag, till följd af en Kongl. Maj:ts nådiga Proposition i ämnet, utgjort föremål för Representationens pröfning, och den har dessutom vid flera tillfällen blifvit inom de särskilda länens landsting behandlad. Det torde tillåtas Utskottet att redogöra för hvad hittills i nu förevarande ämne förekommit.

Enligt nu gällande lydelse af 2 mom. i § 47 af Förordningen om landsting är stadgadt, att när icke andra särskilda bestämmelser blifvit meddelade,

Bih. till Riksd. Prot. 1868. 7 Saml. 21 Häft.

de afgifter, som af landstinget till uttaxering beslutas, skola utgå i förhållande till den allmänna bevillning enligt Art. II Bevillnings-stadgan för fast inkomst eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till Statsverket erlägges, på det sätt, att den summa, som af landstinget blifvit till uttaxering bestämd, jemföres med hela det från länet till Statsverket utgående bevillningsbelopp enligt Art. II Bevillnings-stadgan, då sig visar, huru stort belopp i landstingsskatt belöper sig å hvarje riksdalers bevillning. Detta stadgande hvilat på hufvudsakligen enahanda grund, som i § 58 af Förordningen om kommunalstyrelse på landet ursprungligen antagits för kommunalutskylders fördelning, dock utan den modifikation, som i sistnämnda förordning genom fyrktalsberäkningen bereddades för bibehållande af hemmanets lika betydighet, oberoende af hemmanens olika taxeringsvärde.

Redan vid 1863 års riksdag ansågo emellertid Rikets Ständer väsendtliga förändringar böra, beträffande fyrktalsberäkningen, ega rum. Med afseende derå, att egare af jord måste ega mera intresse för kommunens framtid, än egare af annan fastighet, löntagare eller rörelseidkare, funno Rikets Ständer de förre böra i förhållande till de sednare vidkännas en större andel i kommunalskatterna äfvensom högre rösträtt vid kommunalfrågors behandling, hvarjemte Rikets Ständer funno jordbruksfastighet, utan afseende på mantalssättning, böra åsättas fyrktal efter dess bevillning, samt, då äfven sådan jordbruksfastighet funnes, för hvilken bevillning ej erlades, såsom kungsgårdar och kungsladugårdar, ansågo stadgande böra meddelas angående sådan fastighets fyrktalssättning. På grund häraf antogo Rikets Ständer, att § 58 i Förordningen om kommunalstyrelse på landet borde erhålla följande förändrade lydelse:

“De i nästföregående § omförmälda bidrag skola, såsom kommunalutskylder, utgöras i förhållande till särskilda, de skattskyldige efter nedanstående grunder påförda fyrktal.

Till beräkningsgrund för fyrktalssättningen tjenar den bevillning enligt Art. II i Bevillnings-stadgan, som de skattskyldige, jemlikt sednast fastställda taxeringslängder, till Staten erlägga, sålunda att

A) för jordbruksfastighet, ehvad den är i mantal satt eller ej, påföres *en* fyrk för bevillning till belopp af 1 till och med 5 öre; *två* fyrk för bevillning utöfver 5 till och med 10 öre; *tre* fyrk för bevillning utöfver 10 till och med 15 öre o. s. v.; samt

B) för annan fastighet, frälseränta och hvarje annat beskattningsföremål påföres *en* fyrk för bevillning till belopp af 1 till och med 10 öre; *två* fyrk för bevillning utöfver 10 till och med 20 öre o. s. v.

För sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, påföres fyrktal efter det belopp, som, derest bevillning för densamma enligt Art. II

Bevillnings stadgan utgå skulle, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar; hvaremot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall i fyrktal sättas.

I fråga om löntagare, som tillika innehar boställe, skall bevillningen för inkomst för bostället, hvilket enligt ofvan stadgade grunder särskildt till fyrktal sättas bör, icke vid fyrksättningen för den öfriga lönen i beräkning tagas.

Inom de delar af Stora Kopparbergs län, der kommunalutskylder hittills blifvit efter andel i soldatrote debiterade och uppburne, gäller hvad derom särskildt stadgas.“

Det förslag till sådan lydelse af ifrågavarande § i kommunallagen för landet, som af Rikets Ständer framställdes, blef ock, med iakttagande allenast af några smärre, på hufvudfrågan icke inverkan förändringar, af Kongl. Maj:t den 15 September 1863 bifallet. Då emellertid fråga dervid jemväl uppstått, dels huruvida icke förändringen i grunden för kommunalutskyldernas utgörande jemväl påkallade en i hufvudsakligen enahanda riktning gående förändring i bestämmelserna om de afgifter, som af landsting beslutades, så att dessa *i allmänhet* komme att för jordbruksfastighet, ehvad den vore i mantal satt eller ej, utgå med dubbelt belopp emot för annan fastighet, frälseränta och hvarje annat beskattningsföremål, dels om icke, oberoende häraf, sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej utgjordes, i allt fall borde erlægga afgifter till det belopp, som, derest bevillning för densamma enligt Art. II Bevillningsstadgan utgå skulle, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarade, befallde Kongl. Maj:t samma dag, att de särskilda landstingens underdåniga yttranden häröfver skulle infordras, i sammanhang hvarmed Kongl. Maj:t åt landstingens afgörande öfverlemnade, huruvida af de i afseende på grunden för kommunalutskyldernas utgående förändrade förhållandena betingades särskildt beslut beträffande de landstingsmedel, hvilka för år 1863 kunde komma att uttaxeras.

Resultatet häraf blef, att *sexton* landsting — nemligen de i Upsala, Skaraborgs, Jönköpings, Södermanlands, Elfsborgs, Calmar, Stora Kopparbergs, Wermlands, Gefleborgs, Westerbottens, Malmöhus, Christianstads, Blekinge, Göteborgs och Bohus, Jemtlands och Norrbottens län — de flesta utan votering, uttalade sig *för* den ifrågasatta förändringen i grunden för landstingsmedlens uttaxering, och att *ett* landsting — Kronobergs läns — biträdde förslaget derom, att äfven på sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning icke utgjordes, landstingsmedlen skulle uttaxeras i förhållande till taxeringsvärdet, men, beträffande proportionen mellan den andel i nämnda medel, som borde uttaxeras af jordbruksfastighet och den andel, som skulle uttaxeras af annan fastighet, frälseränta och hvarje annat beskattningsföremål, föreslog, att denna i allmänhet

icke borde bestämmas högre än såsom fem till tre. Deremot *afstyrktes* förändringen helt och hållet af *sex* landsting — nemligen de i Stockholms, (med 21 röster mot 17) Östergötlands, (utan votering) Örebro, (med 24 röster mot 17) Wester-Norrlands, (med 19 mot 14) Gotlands, (med 9 mot 4) och Hallands län (med 18 mot 12). Från *ett* landsting — Westmanlands läns — inkom icke något utlåtande i ämnet, enär det Kongl. Cirkuläret icke hann ankomma före 1863 års landstings afslutande. Bland nitton landsting, som beslutade uttaxering af landstingsmedel för år 1863, bestämde sig nio för den föreslagna nya uttaxeringsgrundens tillämpning redan nämnda år.

Ehuru det vida öfvervägande flertalet bland landstingen uttalat sig för den ifrågasatta förändringen, fann Kongl. Maj:t likväl, den 6 Augusti 1864, vidtagandet af densamma då icke böra definitivt af Kongl. Maj:t beslutas, enär den innefattade rubbning af den grund för landstingsmedels utgörande, som i öfvensstämmelse med Rikets Ständers beslut blifvit i Förordningen om landsting stadgad, utan förklarade Kongl. Maj:t Sig vilja närmare tidpunkten för nästa riksdag taga frågan i förnyadt öfvervägande, i ändamål att göra densamma till föremål för behandling af Rikets Ständer. Emellertid anbefalldes Kongl. Maj:t Sine Befallningshafvande i de län, hvarest den föreslagna debiteringsgrunden blifvit af landstingen förordad, att till landstingens pröfning öfverlemnna, huruvida icke äfven de afgifter, som vid dåvarande landsting beslutades, utan att särskild grund för erläggandet bestämdes, borde med tillämpning af den nya grunden uttaxeras. Af de sexton landsting, till hvilka denna framställning gjordes, beslöt *tretton* att för år 1864 tillämpa den af Kongl. Maj:t föreslagna taxeringsgrunden, hvaremot *ett* vidblef den i landstingsförordningen stadgade grunden, *ett* förklarade, att då inga landstingsmedel för ifrågavarande år behöfde uttaxeras, något vidare beslut icke af den gjorda framställningen påkallades, och *ett*, hvilket icke heller var i behof af uttaxering för året, underlät att i frågan uttala sig. Bland de öfriga åtta landstingen var det endast *fyra*, som behöfde för år 1864 uttaxera landstingskatt, och bland dessa fyra beslöt *två*, att den redan stadgade allmänna grunden borde vid debiteringen tillämpas, under det att *ett* landsting — Gotlands läns — öfverlemnade åt den inom länet befintliga stad att sjelf bestämma sättet för utgörande af den andel i landstingskatten, hvilken, enligt en af landstinget gjord fördelning, särskildt på staden belöpte, och *ett* annat landsting — Westmanlands läns — väl med 19 röster mot 12 afslog en af enskild motionär gjord framställning derom, att landstingskatten skulle utgå med dubbelt belopp af jordbruksfastighet mot af andra beskattningsföremål, men utan votering bestämde, att äfven sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej utgjordes, i allt fall borde erlægga landstingskatt.

Sedan Rikets Ständer hösten år 1865 sammanträdde, aflät Kongl. Maj:t till dem en nådig Proposition, hvaruti föreslogs, att Rikets Ständer måtte an-

taga ofvanberörda, med dåmera gällande grund för debitering af kommunalutskylder å landet öfverensstämmande, förändrade allmänna grund jemväl för utgörande af de afgifter, som af landsting till uttaxering beslutades. Till denna kongl. Maj:ts nådiga framställning tillstyrkte Sammansatta Bevillnings- samt Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet bifall, hvilket äfven lemnades af Preste- och Borgare-Stånden, hvaremot förslaget af Ridderskapet och Adeln samt Bonde-Ståndet förkastades. Vid sådant förhållande förklarades frågan hafva förfallit.

Emellertid blef af 1865 års landsting inom Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Elfsborgs, Gefleborgs, Jemtlands och Westerbottens län bestämdt, att de medel, hvilka nämnda landsting till uttaxering beslutade, skulle i enlighet med den ifrågakomna nya uttaxeringsgrunden på nämnda läns innevånare fördelas, en bestämmelse, hvilken äfven, oaktadt Ständernas vägran att biträda Kongl. Maj:ts i ämnet gjorda framställning måste antagas då hafva varit känd, år 1866 förnyades af Malmöhus, Göteborgs och Bohus samt Westerbottens läns landsting och år 1867 af de båda sistnämnda. Dessutom beslöt Christianstads läns landsting år 1865, att den brist, som kunde uppkomma i och för amortering af ett, för sjukvårdens inom länet ordnande, beslutadt lån, skulle betäckas "genom uttaxering efter den grund, som är gällande för deltagande i kommunalutskylder på landet", och sedan detta beslut af 1866 års landsting sålunda förtydligats, att erforderliga medlen borde jemväl i städerna utgå med dubbelt så stort belopp af jordbruksfastighet som af hvarje annat beskattningsföremål, blef detsamma af Kongl. Maj:t den 30 November 1867 fastställt.

Af denna redogörelse visar det sig, dels att ett med motionärens nu förevarande framställning öfverensstämmande förslag till förändrade allmänna grunder för landstingsmedels utgörande redan förut blifvit af Kongl. Maj:t framställt, af flertalet bland rikets landsting förordadt och af två Riks-Stånd för deras del godkändt, dels ock att de taxeringsgrunder, hvilka af motionären föreslagits, redan blifvit af åtskilliga landsting under flera år tillämpade. Dessa omständigheter kunna icke annat än gifva ökad vikt och betydighet åt den gjorda framställningen, hvilken för öfrigt synes Utskottet i och för sig förtjena den största uppmärksamhet.

Det är hufvudsakligen två skäl, som hittills blifvit, såväl inom Representationen som inom åtskilliga landsting, anförda emot en sådan förändring af 47 § i Förordningen om landsting, hvarigenom denna skulle bringas i konsekvens med stadgandena angående kommunalutskylders utgörande på landet. Det ena af dessa skäl är, att de utgifter, som af landsting beslutades, icke afsåge ändamål, som vore för egarne af jordbruksfastighet utaf öfvervägande fördel, — det andra, att jordbruket redan vore vida högre än något annat beskattningsföremål betungadt och derföre icke kunde bära dubbelt så stor landstingskatt som annan egendom eller inkomst. Hvad den första anmärkningen beträffar,

har Utskottet af det sammandrag af Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes femårsberättelser för åren 1861—1865, hvilket nyligen blifvit af Kongl. Statistiska Centralbyrån afgifvet, inhemtat, att under åren 1863—1865 de medel, hvilka af samtliga landstingen anvisats, varit afsedda, utom till bestridande af landstingens förvaltningskostnader, för följande ändamål, nemligen:

Landtbruket och dess binäringar	118,758 R:dr
Öfriga industrien	13,100 ”
Kommunikationer	171,350 ”
Fattigvård	10,167 ”
Sjukvård	405,074 ”
Undervisning	66,664 ”
Skarpskytteväsendet	21,678 ”
Diverse	7,395 ”

Det lärer icke kunna bestridas, att anslagen till kommunikationer, fattigvård, sjukvård, undervisning och skarpskytteväsendet afsett ändamål, af hvilka jordbrukarne haft lika mycken fördel, som länens öfrige innevånare. Således, äfven om man antager att utgifterna för “den öfriga industrien“ och “diverse“ icke i den ringaste mån kommit jordbruket till godo, har dock detta sistnämnda fått för sina särskilda ändamål af landstingen mottaga ett sammanlagdt belopp, som med nära 100,000 R:dr öfverskjuter hvad för andra, för jordbruket helt och hållet främmande, ändamål beviljats. Om någon särskild samhällsklass hittills haft öfvervägande fördel af de medel, landstingen anvisat, så har detta onekligen varit fallet med jordbrukarne. Den andra anmärkningen kan möjligen synas ega någon vigt; men den torde dock icke uthärda en närmare granskning. Det har nemligen aldrig blifvit ifrågasatt, att för en viss årlig inkomst af jordbruksfastighet skulle betalas dubbelt så stor landstingsskatt som för en motsvarande årlig inkomst af annan fastighet eller af kapital eller arbete. Det är endast i förhållande till hvarderas *bevillning* efter II Art., som för den ena skulle betalas dubbelt mot hvad för den andra utgjordes. Men denna bevillning är, såsom bekant, betydligt mindre för jordbruksfastighet än för andra beskattningsföremål. Då, såsom nu är stadgadt, landstingsskatt fördelas på hela länets bevillningssumma efter nyssnämnda artikel, blir följden deraf den, att egarne af jordbruksfastighet bidraga till ändamål, af hvilka de hafva lika stort om ej större gagn än länets öfrige skattskyldige invånare, i mindre proportion än desse sistnämnde. Att sådant icke kan vara billigt eller rättvist synes Utskottet uppenbart. Deremot torde ett af de skäl, hvilka vid 1862—1863 års riksdag anfördes för den då beslutade förändringen i 58 § af Förordningen om kommunalstyrelse på landet, nemligen det missförhållande, som egde rum mellan hemmansegare, å ena sidan, samt löntagare och rörelseidkare, å andra sidan, att hemmanet betalade sina kommunalutskylder endast

efter den del af sina onera, som utgjordes genom bevillning, under det att öfrige skattskyldige, som utgjorde *alla* sina onera till Staten genom bevillning, derigenom fingo sig påförd högre bevillningstaxering och således komme att deltaga i kommunalutskylderna till ett ojemförligt högre belopp än hemmansägare, i nu förevarande fråga ega sin fulla tillämplighet äfven inom den större och högre enhet, om hvars gemensamma angelägenheter landstinget eger att rådslå och besluta. Då dertill kommer icke blott att, genom bifall till motionärens förslag, större öfverensstämmelse mellan stadgandena angående utgörandet af utskylder till den mindre kommunen — socknen — och föreskrifterna om uttaxeringsgrunden för bidragen till den större kommunen — länet — skulle ernås, utan äfven att det större inflytande på landstingens sammansättning, som af jordbrukarne utfövas till följd af deras, mot andra personer med lika bevillningsbelopp, dubbla rösträtt å kommunalstämma torde betinga en deremot någorlunda svarande skyldighet, finner Utskottet sig böra till bifall förorda Herr von Geijers förevarande motion, och hemställer Utskottet alltså,

att Riksdagen ville för sin del besluta, det 47 § i Kongl. Förordningen om landsting den 21 Mars 1862 skall erhålla följande förändrade lydelse:

“I fråga om bestämmande af afgifter eller arbetsbidrag för sådana företag eller åtgärder, till hvilka bidrag böra enligt lag från hemman och fastighet utgå, eller i afseende å hvilka andra grunder för kostnadernas uttaxering äro fastställda, gäller till efterrättelse hvad i ty fall stadgadt är. I öfrigt må landstinget, med afseende på ett ifrågastäldt företags beskaffenhet, särskildt bestämma grunden för uttaxering af de medel, som för dess utförande erfordras.

I de fall, då icke några sådana bestämmelser finnas meddelade, som i föregående mom. omtalas, böra de afgifter, som af landstinget blifvit till uttaxering beslutade, utgå i förhållande till den allmänna bevillning enligt Art. II Bevillningsstadgan för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till Statsverket erlägges; dock att härvid iakttages, att denna uttaxering verkställles efter enahanda grunder, som de, hvilka genom 58 § af gällande Förordning om kommunalstyrelse på landet, såsom nämnda § lyder i Kongl. Kungörelsen den 15 September 1863, finnes föreskrifna, eller så att ifrågasvarande afgifter komma att för jordbruksfastighet, ehvad den är i mantal satt eller ej, utgå med dubbelt belopp emot för annan fastighet, frälseränta och hvarje annat beskattningsföremål, äfvensom

att sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej utgöres, i allt fall skall erlägga afgifter till det belopp, som, derest bevillning för densamma skulle enligt Art. II Bevillnings-stadgan utgå, på grund af taxeringsvärdet emot sådan bevillning svarar; hvaremot dylik afgift ej må påföras för den inkomstbevillning, som för arrende af sådana fastigheter erlägges. Bråk af öretal bör till helt öre höjas.

Då fråga om grunden för afgifters uttaxering uppkommer, skall denna fråga först afgöras. Framställes inom landsting påstående, att företag, hvarom förslag blifvit väckt, är af den beskaffenhet att endast stad eller endast landsbygd af företaget kan hafva hufvudsaklig nytta, och att förty i förra fallet landsbygden och i det sednare städerna, vare sig samfäldt eller en eller flera bland dem, må från bidrag till det företaget befrias eller med sådant bidrag i jemförelsevis mindre mån betungas; då skall jemväl öfver sådan framställning beslutas innan hufvudfrågan till afgörande företages.“

Genom bifall till Utskottets ofvanberörda hemställan skulle äfven erfordras förändrad redaktion af 48 § i samma Förordning; och får Utskottet för sådant fall föreslå följande lydelse af nämnda §:

“Till ledning för landstingsskattens bestämmande böra häradsskrifvarne hvarje år, efter slutade taxeringsförrättningar, till landstingets ordförande genom Kongl. Maj:ts Befallningshafvande insända förteckningar, som för hvarje socken summariskt upptaga beloppen af åsatt bevillning enligt Art. II Bevillnings-stadgan särskildt för *jordbruksfastighet*, för annan fastighet, samt för inkomst af kapital eller arbete, *äfvansom uppgift skall lemnas på taxeringsvärdet för sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej utgöres.* Genom Kongl. Maj:ts Befallningshafvande insände Magistraterna dylika uppgifter för städerna, hvarefter landstingets ordförande låter genom kamereraren deraf uppräta sammandrag, upptagande hela länets bevillningssumma, samt huru mycket sig belöper å hvarje stad eller socken.“

Stockholm den 30 April 1868.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

Reservationer:

Reservationer:

af Herr *Bälter Sven Ersson*: "Då vid 1865 års riksdag Sammansatta Bevillnings- och Lag-Utskottet tillstyrkte ungefär samma förändring i Landstingsförfattningen som den af Lag-Utskottet nu tillstyrkta, yttrade, under frågans behandling hos Ridderskapet och Adeln en af dess ledamöter: "Att en förändring egde rum uti grunderna för kommunalskattens uttaxering hade, enligt min tro, sin hufvudsakligaste anledning deruti, att då genom nya kommunallagen åtskilliga onera, hvilka förut ensamt drabbat jordbruket, blefvo gemensamma för kommunens alla medlemmar, ansåg man billigheten fordra att jordbrukarne skulle något gifva efter, på det kommunens öfriga medlemmar ej måtte af utskylderna allt för tungt drabbas. De som åtog sig högre skatt, erhöello dessutom äfven en vedergällning derför uti det större inflytande på kommunens beslut, som, till följd af dem påfördt större fyrktal, kom dem till del. En jemkning egde således rum emellan kommunens medlemmar i det de icke jordbrukande afstodo från en del af sin magt att bestämman kommunens beslut emot befrielse från en del af utskylderna, hvaremot jordinnehafvarne återfingo en del af den nästan uteslutande beslutande rätt i kommunens angelägenheter, som de förut innehåft, emot det de underkastade sig att fortfarande i större proportion bidra till kommunens utgifter. En sådan ömsesidig utjemning af rättigheter och skyldigheter kan deremot i förevarande fall ej komma i fråga; man vill här endast fördubbla skyldigheterna. Såsom skäl för en sådan åtgärd anför man, att jordbrukaren redan är betungad med en mängd onera, deruti kommunens öfriga medlemmar icke deltaga och af hvilka en del icke äro på hans debetsedel synliga. Det förvånar mig högeligen, huru man, med åberopande af billighet, kan taga den omständighet, att en person är i förhållande till sin förmögenhet högre beskattad än andra, till grund för att ytterligare öka hans beskattning. Grunden för beskattning borde väl vara den inkomst man eger och ej den omständighet att man har en mängd utgifter, som ej stå i förhållande till inkomsterna. Emellertid beskattas jordbrukaren nu ej ens i fråga om bevillningen efter sin inkomst, utan efter det kapitalvärde, som blifvit hans egendom åsatt. Om en fabriksegare eller ett bolag, som har ett till flera millioner uppskattadt verk, ådagalägger, att under ett år rörelsen bedrifvits utan behållning eller med förlust, så medgifves på grund deraf befrielse från bevillning. Så är deremot ej förhållandet med landtmannen; han måste skatta, äfven om hans egendom ej gifvit någon inkomst. Att nu till råga på detta missför-

hållande vilja fördubbla skatten för jordbrukarne i förhållande till öfriga personer, hvilka endast skatta efter verklig åtnjuten inkomst, synes mig vara i hög grad inkonsequent. Om man anser någonting origtigt ligga uti den grund, hvarefter skattebidragen till Staten utgå, så bör naturligtvis rättelse ske uti bevillningsförordningens bestämmelser i detta hänseende, men ingalunda på det nu föreslagna sättet.

Hur jag således ser Utskottets förslag, kan jag ej finna det välbetänt, hvarföre jag förenar mig med dem som derå yrka afslag.“ (Se Ridderskapet och Adelns protokoll för sammanträdet den 9 Juni 1866. Pag. 613 i 5 häftet.)

De sålunda anförda skäl för afslag å den då föreslagna förändringen i Landstingsförfattningen kvarstå ännu; och jag vågar återropa dem såsom stöd för min hemställan:

att det i Lag-Utskottets Utlåtande framställda förslag icke måtte af Riksdagen bifallas.“

af Herr *Rosenberg*, som instämde med Herr Bälter Sven Ersson.